Tc 565_4

Φεγγαράκι ήταν τότες καλοκαιρινή βραδιά
που καθόμασταν τα δύο μας του πλατά- του πλατάνου τη σκιά.
Αναχωρώ και γεια σ’ αφήνω γλυκυτάτο μου πουλί
πώς θα ζω χωρίς εσένα αχ Θιε μ’ αχ Θιε μ’ υπομονή.
Εκατό φορές το είπα να μην είχα γεννηθεί
και στην ιδική σ’ αγάπη να μην εί- να μην είχα μπερδευτεί.